

„Jei mylite mane, laikykitės mano įsakymų.“

Šiame straipsnyje mes daugiausia nagrinėsime Jono evangelijos 14 ir 15 skyrius. Mes esame prie Jėzaus veiklos pabaigos. Judas išdavė Viešpatį ir veda Jo priešus, kad jie Jį suimtų ir galiausiai nukryžiuotų. Šiomis paskutinėmis valandomis Jėzus duoda savo mokiniams paskutinius nurodymus. Tai yra labai svarbūs nurodymai, ir mes turime jiems skirti visą savo dėmesį.

Pradėkime nuo Jono 14:15. Ten Viešpats sakė:

Jono 14:15

„Jei mylite mane, laikykitės mano įsakymų.“

Daugelis žmonių nusimena, kai išgirsta apie įsakymus. Taip yra dėl iškreipto Dievo malonės supratimo, pagal kurį malonė ir įsakymai yra priešingybės. Taigi, pagal šį požiūrį, kadangi išgelbėjimas yra malonės dėka, mums nereikia laikytis jokių įsakymų arba, geriausiu atveju, tokie įsakymai gali būti geri, bet jų laikytis nėra absoliučiai būtina. Pagal šį požiūrį būtina „tikėti“. Jei „tikime“, bet nesistengiame laikytis Viešpaties įsakymų, tai nėra didelė problema. Taigi, pagal šį požiūrį, tikėjimas atrodo esąs proto būseną, kažkas, kuo aš tikiu, bet nėra absoliučios būtinybės elgtis pagal tai, kuo tikiu. Būtų gerai, jei elgčiau pagal tai, bet toks elgesys nelaikomas privalomu. Ir čia ateina Viešpats, kad sugriautų visas šias protines konstrukcijas. „Ar jūs mane mylite?“ „Jei taip, tai laikykitės mano įsakymų“, – sakė jis, nepalikdamas vietos klaidingam aiškinimui.

Tai, ką ką tik perskaitėme, atspindi Jo mokymus, randamus visuose Evangelijose, kurie aiškiai parodo giluminę Viešpaties įsakymų laikymosi reikšmę. Pavyzdžiui, Luko 6:46-49 skaitome:

Luko 6:46-49

„Kodėl vadinate mane: „Viešpatie, Viešpatie“, o nedarote, ką sakau? Kiekvienas, kuris ateina pas mane, klausosi mano žodžių ir juos vykdo, Aš parodysiu jums, į ką jis panašus. Jis panašus į namą statantį žmogų, kuris giliai iškasė žemę ir padėjo pamatus ant uolos. Užėjus potvyniui, srovė atsimušė į tą namą, bet neįstengė jo pajudinti, nes buvo pastatytas ant uolos. O kas klausosi, bet nevykdo, panašus į žmogų, pasistačiusį namą be pamato, ant žemės. Vos tik srovė į jį atsimušė, jis kaipmat sugriuvo, ir to namo griuvimas buvo smarkus”

Ir **Mato 7:21**

„Ne kiekvienas, kuris man sako: ‘Viešpatie, Viešpatie!’, jeis į dangaus karalystę, bet tas, kuris vykdo valią mano Tėvo, kuris yra danguje.”

Kaip aiškiai sako Jėzus, nepakanka vadinti Jį „Viešpatie, Viešpatie“. Mes taip pat turime daryti tai, ką Jis sako, vykdyti Jo Tėvo valią, Jo įsakymus. Vadinti Jį Viešpačiu, bet atsisakyti vykdyti Jo įsakymus, nepadės mums patekti į Dangaus karalystę. Mes ką tik tai perskaitėme! Taigi, stengtis vykdyti Dievo valią nėra pasirinktina. Tai nėra kažkas, ką darome, jei norime, o jei nenorime, tai nesvarbu. Priešingai, tai yra privaloma ir absoliučiai svarbu, nes be to mes nepateksime į Dangaus karalystę. Tai daro Dievo valios vykdymą tikrojo mokinio ženklu. Mokinys, kuris paima savo kryžių ir seka Juo. Tas, kuris pasirinko siaurą vartą, o ne platų kelią, vedantį į pražūtį.

Mato 7:13-14

„Ieikite pro ankštus vartus, nes erdvūs vartai ir platus kelias veda į pražūtį, ir daug yra juo įeinančių. O ankšti vartai ir siauras kelias veda į gyvenimą, ir tik nedaugelis jį randa”

Ir **Mato 16:24-25**

„Tuomet Jėzus savo mokiniams pasakė: **„Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi.** Nes, kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas praras savo gyvybę dėl manęs, tas ją atras.”

Ar mes norime eiti paskui Jį? Tada atsisakykime savęs, imkime savo kryžių ir sekime Juo. Pereikime pro siauras vartus ir eikime sudėtingu keliu, vieninteliu keliu, vedančiu į gyvenimą. Platus kelias, kelias, kuriuo eina dauguma, LENGVAS kelias, nereikalaujantis kryžiaus, kur viskas yra lengva ir kur mes galime gyventi kaip pasaulis be atgailos, veda į pražūtį. Tik sudėtingas kelias veda į gyvenimą.

Bet grįžkime prie Jono evangelijos ir prie to, ką Viešpats pasakė savo mokiniams paskutinę naktį:

Jono 14:21

„Kas žino mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli mane. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu”

Mes mylime Jėzų, kai laikomės Jo įsakymų. „Kas žino mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli mane”, – sakė Jis. Taigi šie du dalykai – meilė Jėzui ir Jo įsakymų laikymasis – yra neatskiriama susiję. Mes Jį mylime, jei laikomės Jo įsakymų. O mes laikomės Jo įsakymų, nes Jį mylime. Kitaip mes Jo tikrai nemylime. Iš tiesų, Jis tai pasakė 23 ir 24 eilutėse:

Jono 14:23-24

„Jėzus jam atsakė: „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime. **Kas manęs nemyli, mano žodžių nesilaiko.** O žodis, kurį girdite, ne mano, bet Tėvo, kuris mane siuntė.”

Svarbu ne tai, ką sakome, bet tai, ką darome. Sakyti, kad mylime Viešpatį, bet nedaryti to, ką Jis sako, nėra nuoširdžios „meilės“ ženklas, o tik „meilė“ žodžiais. Tikrasis

bandymas laikytis Jo įsakymų, net ir su nesėkmėmis, yra tai, kas iš tikrųjų parodo, ar mes Jį mylime, ar ne. O kas mums pažadėta, brangūs broliai ir seserys, jei bandysime laikytis Jo žodžių? Jėzus mus mylės ir apsireikš mums! Ir Jo Tėvas mus mylės! Jis ir Tėvas ateis pas mus ir apsigyvens mumyse! Argi mes to nenorime? Argi mes nenorime tapti Tėvo ir Sūnaus namais? Argi mes nenorime, kad Jėzus apsireikštų mums? Aš labai to norėčiau! Ir tikiu, kad jūs taip pat! Bet turime kažką dėl to padaryti. **Turime laikytis Jo įsakymų.** Turime paimti savo kryžių ir sekti Juo. Neturime vaikščioti pagal kūną, neturime eiti plačiu pasaulio keliu, bet siaurais vartais.

Daugelis krikščionių ieško tikros bendrystės su Viešpačiu „paslapties“. Daugelis pamokslininkų taip pat pateikia tikrą bendrystę su Viešpačiu kaip kažką, kam yra paslaptis, kad jie tariamai žino raktą į ją ir mes turime sekti jų receptu, kad ją rastume. Bet, mano broliai, nėra jokios paslapties! Viskas yra aišku. Jėzus tai aiškiai pasakė:

Jono 14:21

„Kas žino mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli mane. O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu“

Raktas yra laikytis Viešpaties įsakymų, Jo Žodžio. Kas jų laikosi, tas tikrai myli Viešpatį ir bus mylimas Tėvo ir Sūnaus. Tėvas ir Sūnus apsigyvens jame, o Dievo Sūnus jam apsireikš. Tai taip paprasta ir taip tiesa.

“Aš esu vynmedis, o jūs šakelės”

Jėzus tai aiškiai išdėstęs, tęsė palyginimą apie vynmedį:

Jono 15:1-9

„Aš esu tikrasis vynmedis, o mano Tėvas – vynininkas. Kiekvieną šakelę manyje, neduodančią vaisiaus, Jis išpjauna, o kiekvieną šakelę, nešančią vaisių, apvalo, kad ji duotų daugiau vaisiaus. Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį jums kalbėjau. **Pasilikite**

manyje, ir Aš jumyse. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs, jei nepasiliksite manyje. **Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių; nes be manęs jūs negalite nieko nuveikti. Kas nepasiliks manyje, bus išmestas laukan ir sudžius kaip šakelė. Paskui surinks šakeles, įmes į ugnį, ir jos sudegs.** Jei pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumyse, jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums duota. Tuo bus pašlovintas mano Tėvas, kad duosite gausių vaisių ir būsite mano mokiniai. Kaip mane Tėvas pamilo, taip ir Aš jus pamilau. Pasilikite mano meilėje!”

Šioje nuostabioje ištraukoje Viešpats tęsia tai, ką sakė anksčiau. Jis yra vynmedis, mes esame vynmedžio šakos, o Tėvas yra vynmedžio sodininkas. Kaip šakos, mes turime pasilikti vynmedyje. „Pasilikite manyje, ir Aš jumyse“, – sakė jis. Jei pasiliksime Jame, duosime daug vaisių. Jei nepasiliksime Jame ir liksime bevaisiai, tada nudžiusime ir, kaip sakė Viešpats, mūsų likimas bus toks pat kaip sausų šakų: jos bus surinktos ir įmestos į ugnį. Taigi vėl matome, kad pasilikimas vynmedyje, tikra meilė Jėzui ir sekimas Juo, laikantis Jo įsakymų, nėra visiškai neprivaloma, nei tai yra garantuota visiems tikintiesiems. Priešingai, tai yra kasdienis sprendimas, kaip ir sprendimas daryti ar nedaryti tai, ką Viešpats mums įsako, yra kasdienis sprendimas.

Šiuo metu man į galvą ateina sėjėjo palyginimas: jame Dievo Žodžio sėkla sudygo trijose iš keturių širdžių, ant kurių ji nukrito. Tačiau ji davė vaisių tik vienoje širdyje. Kitose dviejose ji liko bevaisė. Štai šios trys kategorijos:

Luko 8:13-15

„Ant uolostai tie, kurie, išgirdę žodį, su džiaugsmu jį priima, bet neturi šaknų: jie kurį laiką tiki, o gundymo metu atkrinta. Sėkla, kritusi tarp erškėčių, tai tie, kurie išgirdo, bet, toliau eidami, buvo nusmelkti rūpesčių, turtų bei gyvenimo malonumų ir neduoda subrendusio vaisiaus. Nukritusi į gerą žemę sėkla – tai tie, kurie klauso žodžio, išsaugo jį tyroje ir geroje širdyje ir duoda vaisių kantrumu. ”

Pirmosios dvi kategorijos išgirdo žodį, patikėjo juo, bet jo nesilaikė. Pirmoji iš šių dviejų kategorijų „tiki kurį laiką, o išbandymų metu atkrinta“. Antroji „išgirdusios, išeina ir užgniaužiamos rūpesčių, turtų ir gyvenimo malonumų, ir neduoda vaisiaus“. Tik trečioji kategorija davė vaisių. Kitos dvi, deja, nedavė. Jos tikriausiai pradėjo ryškiai, su džiaugsmu. Bet galiausiai kiti dalykai ar persekiojimai privertė juos pakeisti savo nuomonę. Taip, jie kažkada tikėjo. Žodis aiškiai sako apie pirmąją iš šių dviejų kategorijų, kad jie tiki kurį laiką. Jie buvo ištikimi, bet tik kurį laiką. Nepakanka, mano broliai, būti ištikimiems tik kurį laiką. Mes norime būti ištikimi VISADA, iki paskutinio kvėpavimo. Taip pat nepakanka būti bevaisiais „tikinčiais“, kurie tarnauja sau. Kurie vadina Jėzų Viešpačiu, Viešpačiu, bet atsisako daryti tai, ką Jis sako. Vietoj to, mes norime būti vaisingi, užtikrinti, kad vykdome Tėvo valią ir tarnaujame Jėzui, vykdydami Jo įsakymus, dieną po dienos, iki galo.

Bet tęskime Jono 15 skyriuje:

Jono 15:10-14

„Jeį laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip Aš kad vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku Jo meilėje. Aš jums tai kalbėjau, kad jūmyse liktų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų. Tai yra mano įsakymas, kad mylėtumėte vienas kitą, kaip Aš jus pamilau. Niekas neturi didesnės meilės kaip tas, kuris savo gyvybę už draugus atiduoda. Jūs esate mano draugai, jei darote, ką jums įsakau.“

Pakartotinai, šioje paskutinėje kalboje savo mokiniams, likus kelioms valandoms ar minutėms iki jo suėmimo, Viešpats kalba apie gyvybiškai svarbų jo įsakymų laikymąsi. Mes esame jo draugai, jei darome tai, ką jis mums įsako. Mes esame vynmedyje, jei pasiliekame Jame, jei rūpinamės ir išlaikome savo širdis geras, kad Žodžio sėkla duotų daug vaisių, kaip Viešpats trokšta mums. Kiekvienas, kuris išgirsta žodžius „vaisius“ ir

„įsakymas“ ir jaučiasi nepatogiai, nes tariamai neturime ką daryti, nes Viešpats viską padarė už mus, turėtų pagalvoti dar kartą. Nes Viešpats ne tik nesijaučia nepatogiai taip kalbėdamas, bet ir stengiasi tai kartoti vėl ir vėl, kad būtų labai aišku, ko Jis iš mūsų nori, ir kad tai yra privaloma, o ne kažkas, kas, jei tai padarysime, bus malonu, bet jei nepadarysime, tai nebus labai svarbu. Tai yra taip svarbu, kad kiekvienas, kuris atsisako vykdyti Jo įsakymus, likdamas vynmedyje, jei neatgailaus, niekada Jo nepažins, bus nupjautas nuo vynmedžio ir nepateks į Dangaus karalystę. Tai jokių būdu nereiškia, kad mes nekrisime ar nenusidėsime! Bet tai reiškia, kad mes stengiamės, nepaisant savo nesėkmių ir kritimų, laikytis Dievo Žodžio. Mes bėgame tikėjimo lenktynes, ir nors galime kristi, net kasdien, mes atsikeliame ir tęsiame, žiūrėdami į Viešpatį Jėzų:

Hebrajams 12:1-2

„... nusimeskime visus apsunkinimus bei lengvai apraizgančią nuodėmę ir ištvėringai bėkime mums paskirtose lenktynėse, žiūrėdami į mūsų tikėjimo pradininką ir atbaigėją Jėzų. Jis vietoj sau priderančio džiaugsmo, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kryžių ir atsisėdo Dievo sosto dešinėje.“

Meilė: pagrindinis įsakymas

Kalbant apie Viešpaties įsakymus, yra vienas, kuris apima juos visus – įsakymas mylėti vieni kitus. Kaip skaitome 12 eilutėje:

Jono 15:12

„Niekas neturi didesnės meilės kaip tas, kuris savo gyvybę už draugus atiduoda“

Ir kad nesuklaidintume savęs, čia turima omenyje ne pigus meilė, meilė tik žodžiais. Tai meilė veiksmais. Kaip Jonas sakė savo pirmame laiške:

1 Jono 3:18

„Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa.”

O ką tai reiškia, jis paaiškino keliais eilėraščiais anksčiau:

1 Jono 3:14-18

„Mes žinome, jog iš mirties perėjome į gyvenimą, nes mylime brolius. Kas nemyli savo brolio, tas pasilieka mirtyje. Kiekvienas, kas nekenčia savo brolio, yra žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo, jame pasiliekančio. Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė savo gyvybę. Ir mes turime guldyti savo gyvybę už brolius. Bet jei kas turi šio pasaulio turtų ir, matydamas savo brolių stokojantį, užrakina jam savo širdį, kaip jame pasiliks Dievo meilė? Mano vaikeliai, nemylėkime žodžiu ar liežuviu, bet darbu ir tiesa.”

Jei jūs ar aš nemylime savo brolio ar sesers, tada mes gyvename ne vynmedyje, bet mirtyje! Jei jūs ir aš nekenčiame savo brolio, tada mes esame žudikai! Ir jei mes neatgailaujame, neapgaudinėkime savęs: mes paveldėsime tai, kur gyvename, būtent mirtį. Be to, mes sakome, kad mylime Viešpatį, bet mūsų brolis šalia mūsų yra vargšas, o mes nusprendžiame žiūrėti į kitą pusę? Neklaidinkime savęs: Dievo meilė nepasilieka mumyse, o mes nepasiliekiame Jame, vynmedyje! Mūsų tikėjimo autentiškumą įrodo mūsų veiksmai. Sekti Viešpačiu nereiškia sakyti teisingus dalykus – mylėti tik žodžiais – bet ir daryti teisingus dalykus, mylėti veiksmais ir tiesa. Labai aiškų tai įrodymą mums pateikia Viešpats Mato 25:34-46:

Mato 25:34-46

„Tuomet Karalius tars stovintiems dešinėje: ‘Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę! Nes Aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote, buvau ištroškęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priėmėte, buvau nuogas, ir mane aprengėte, buvau ligonis, ir mane aplankėte, buvau

kalinys, ir atėjote pas mane’. Tada teisieji klaus: „Viešpatie, kada gi matėme Tave alkaną ir pavalgydinome, ištroškusį ir pagirdėme? Kada gi matėme Tave keliaujantį ir priėmėme ar nuogą ir aprengėme? Kada gi matėme Tave sergantį ar kalinį ir aplankėme?” **Ir atsakys jiems Karalius: ‘Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte’.** Tada Jis prabils ir į stovinčius kairėje: „Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri paruošta velniui ir jo angelams! **Nes Aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote, buvau ištroškęs, ir manęs nepagirdėte, buvau keleivis, ir manęs nepriėmėte, nuogas, ir manęs neaprengėte, ligonis ir kalinys, ir manęs neaplankėte’.** Tada jie atsakys: „Viešpatie, kada gi matėme Tave alkaną ar ištroškusį, ar keleivį, ar nuogą, ar ligonį, ar kalinį ir Tau nepatarnavome?” **Tada Jis atsakys jiems: „Iš tiesų sakau jums: kiek kartų taip nepadarėte vienam šitų mažiausiųjų, man nepadarėte’.** Ir šitie eis į amžinąjį kentėjimą, o teisieji į amžinąjį gyvenimą”

Ir kaip sakė Jokūbas:

Jokūbo 1:22-27

„Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save. Jei kas tėra žodžio klausytojas, o ne vykdytojas, tai jis panašus į žmogų, kuris žiūri į savo gimtąjį veidą veidrodyje. Pažiūrėjo į save ir nuėjo, ir bematant pamiršo, koks buvo. Bet kas įsižiūri į tobuląjį laisvės įstatymą ir jį vykdo, kas tampa nebe klausytojas užuomarša, bet darbo vykdytojas, tas bus palaimintas savo darbuose. Jei kas iš jūsų mano esąs pamaldus ir nepažaboja savo liežuvio, bet apgaudinėja savo širdį, to pamaldumas tuščias. **Tyras ir nesuteptas pamaldumas prieš Dievą ir Tėvą yra: lankyti našlaičius ir našles jų sielvarte ir saugoti save nesuterštą šiuo pasauliu.’**

Išvada

Baigdami, brangūs broliai ir seserys, turime stengtis kasdien laikytis Viešpaties įsakymų. Mylėti vieni kitus – ne žodžiais, bet darbais – yra pagrindinis įsakymas. Ir jei

mylėsime vieni kitus, atleisime vieni kitiems, netrokšime blogio, nekalbėsime blogai vieni apie kitus, nepavydėsime vieni kitiems. Prisiminkime meilės apibrėžimą, kurį mums pateikė apaštalas Paulius 1 Korintiečiams 13:

1 Korintiečiams 13:4-7

„Meilė kantri ir maloni, meilė nepavydi; meilė nesigiria ir neišpuiksta. Ji nesieltgia nepadoriai, neieško savo naudos, nepasiduoda piktumui, nemąsto pikta, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi tiesa; visa pakenčia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištveria.”

Tada mes būsim tikri mūsų Viešpaties mokiniai. Tada Kristus ateis ir apsireikš mums. Tada Tėvas ir Sūnus ateis ir apsigyvens mumyse. Tada mes būsim Jėzaus draugai. Tada mes kalbėsime, o Jis klausys! Ir jokių būdų nemanykime, kad Jo įsakymai yra sunkūs. Ne! Jie yra lengvi, nes Jis padeda mums juos vykdyti:

Mato 11:28-30

„Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu. Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą. **Nes mano jungas švelnus ir mano našta lengva.**”

Taigi stenkimės vykdyti Jo valią. Stenkimės pasilikti vynmedyje ir Viešpaties akivaizdoje, kuri suteikiama tik tiems, kurie pasilieka Jame. Ir darykime tai iki galo, dieną po dienos.